

„Ušće“ po meri čoveka

Uvek se konsultujem sa svojim studentima, jer oni su vizionari budućnosti i budući klijenti

Gi Peri (41), po majci Francuz, po ocu Amerikanac, ima čak četiri diplome koje je stekao na „Harvardu“. Najpre arhitekture, potom urbanizma, a da bi mogao da se bavi onim što želi, diplomatije i infrastrukture.

Milena Marjanović

Danas je vlasnik firme „IN VI“, sa sedištima u Londonu, Kanu, Varšavi i Beogradu, gde je trenutno angažovan kao spoljni konsultant na projektu uređenja nekadašnje zgrade Centralnog komiteta na Ušću, tzv. tornja od 23.000 kvadratnih metara, uz još 52.000 kvm okolne korisne površine.

Kada ste započeli karijeru?

- Još kao student radio sam na projektima olimpijskih centara u Barseloni, parka sa vodopadom u Benidormu, kada sam imao samo 21 godinu, zajedno sa Ričardom Bofilom, zatim na uređenju zelenih površina između Kana i Sen Tropea...

Ali...

- Ali želja mi nije bila da budem samo arhitekta, već i da upravljam projektom, jer je to način da izvedem do kraja

INTERVJU
GI PERI

određenu životnu filozofiju za koju se zalažem. Imao sam sreću da upoznam vodeće arhitekte u svetu, kao što su Carls Mur, Karlos Skarpa ili Maksimilijano Fuksas. A moja životna filozofija glasi: izmiriti arhitektonski izraz sa ambijentom i humanim potrebama, što smo izveli u Pragu, Varšavi i železničkoj stanici u Budimpešti.

Koji je vaš najveći uspeh?

- Dva puta sam dobio konkurs za obnovu obale Palma de Majorke, sa grupom španskih arhitekata i mojim studentima sa Harvarda gde sam inače gostujući profesor.

Šta im trenutno predajete?

- Upravo držim seriju predavanja vezanu za moj najnoviji projekat - obnovu dela Kana koji treba da sačuva uspomenu na Pikasa budući da je slikar jedno vreme tu živeo.

Šta u Kanu treba obnavljati?

- Svi misle Kan je dovoljno bogat grad da u njemu nema šta da se popravljaju. Ali, i bogati gradovi moraju s vremena na vreme da se obnavljaju.

Kakvo je u tom kontekstu vaše mišljenje o Beogradu?

- I Beograd treba obnoviti. U Srbiji ima dovoljno kreativnih arhitekata. Ali,

vama nisu potrebni samo kancelarije i tržni centri, već oplemenjena sredina, npr. staze za bicikle. Upravo ono što je predmet mog razmišljanja: kako grad učiniti poželjnim za život.

Projekat revitalizacije tornja na Ušću i okruženja je sastavni deo tog plana?

- Da. Toranj na Ušću mi je bio veoma zanimljiv jer je simbol konflikta - onih koji žale za starim vremenima i drugih koji gledaju u budućnost. Bio sam član žirija koji se odlučio projekat fasade Branka Redžića, Đorđa Bobića i Dejana Sokolova, jer je delovao najviše optimistički. (Projekat zgrade je delo Dušana Milenkovića,

Novi vid demokratije

Možete li objasniti kako Redžićeva kula može delovati optimistički?

- Redžićev projekat, koji su realizovali g. Redžić i Slavija Biro (g. Bobić i g. Sokolov) je dobar i optimistički jer podrazumeva prirodno širenje Beograda ka toj zelenoj površini. Deluje kao da izranja iz tog mesta. Nimalo ne liči na američke projekte. Iako sam i Amerikanac, iako sam dobar deo svog života proveo na relaciji dva kontinenta, ne volim primenu formula po svaku cenu, uz svo poštovanje ekonomske ravnoteže koja je neophodna da bi se privukli investitori i dizajneri. Toranj će ostati kakav jeste, jer ima čvrstu strukturu, ali ćemo se truditi da bude transparentniji, sa staklima najnovije tehnologije

- da bi oslikavao novi vid demokratije. Na vrhu će biti zimska bašta, noću osvetljena. Efekat koji želimo da postignemo jeste dizanje u nebo zelenila okoliša. I antena će ostati, ali će biti elegantnija. Sa svoje strane trudim se u potpunosti ispoštovati zamisao domaćih autora. Na prostoru oko Tornja predvideli smo urbani centar. Namećem kažu urbani a ne tržišni, jer želim da Novi Beograd zaista dobije jedan centar, sa buticima, bioskopom... Imam dovoljno iskustva u tome, jer sam i sam radio bioskop u Madridu (Kinopolis, sa 4500 mesta), a bio i konsultant za najveći bioskop na svetu, takođe u Madridu, koji godišnje primi četiri miliona gledalaca.

iz '62, dok je statičar, prof. Ljubomir Vlajić)

Sa kim se vi konsultujete?

- Uvek sa svojim studentima, jer oni su vizionari budućnosti i budući klijenti, takođe.

Hoćete li sačuvati postojeći park na Ušću?

- Naravno. Ali, park će biti nalik Tivoliju u Kopenhagenu. Park ne doživljavam kao zeleni ekran, već kao prostor koji se koristi, za šetnju, vožnju bicikla i slično. Naravno, lepo bi bilo i da sadrži skulpturu.

Odavno, skulptura više nije sastavni deo arhitektonskih ili urbanih projekata. Zbog čega?

- Zato što je sama arhitektura postala skulptura velikih razmera. Ali, ima i tu rešenja.

Poput onih koje je promovisao Mis van der Roc. (Reč je o pesniku u arhitekturi koji koristi nauku i tehniku sopstvenog vremena, stvarao lepotu, prim. nov.)

Da li ste stekli određeni utisak o tome šta Beograđani žele?

- Stekao sam utisak da su Srbi veoma ponosni i to treba poštovati čak i u arhitekturi. Srpski duh je snažan i uz ponos koji se prenosi iz generacije u generaciju, rezultira ne prihvatanjem po svaku cenu onoga što je tuđe. Na primer, Poljaci integrišu strane ideje gotovo slepo verujući da je dobro sve što je američko, iako intimno to ne mogu da „svare“.